

VENDIM
Nr. 26, datë 24.6.2013

NË EMËR TË REPUBLIKËS SË SHQIPËRISË

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, e përbërë nga:

Bashkim Dedja	Kryetar i Gjykatës Kushtetuese
Vladimir Kristo	Anëtar i “ “
Vitore Tusha	Anëtare e “ “
Altina Xhoxhaj	Anëtare e “ “
Fatmir Hoxha	Anëtar i “ “
Gani Dizdari	Anëtar i “ “
Besnik Imeraj	Anëtar i “ “
Sokol Berberi	Anëtar i “ “

me sekretare Blerina Basha, në datën 16.4.2013 mori në shqyrtim në seancë gjyqësore mbi bazë dokumentesh, çështjen me nr. 5 Akti, që i përket:

KËRKUES: Bledar Lasku, Kleanthi Kekezi, Rezarta Ngjelo

SUBJEKTE TË INTERESUARA: Agjencia e Kthimit dhe Kompensimit të Pronave

OBJEKTI: Shfuqizimi, si i papajtuashëm me Kushtetutën, i vendimit nr. 00-2012-1554, datë 28.6.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.

BAZA LIGJORE: Nenet 42, 43, 131/f dhe 134/g të Kushtetutës së Republikës së Shqipërisë; neni 6 i Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut dhe neni 1 i protokollit nr. 1 të Konventës Europiane për të Drejtat e Njeriut.

GJYKATA KUSHTETUESE,

pasi dëgjoji relatorin e çështjes, Sokol Berberi, shqyrtoi dokumentet e paraqitura dhe pasi bisedoi çështjen në tërësi,

VËREN:

I

1. Kërkuesit janë trashëgimtarë të K.L., ish-pronar i një trualli prej 2025 m² në Tiranë. Me vendimet nr. 562, datë 20.5.1996, nr. 705, datë 30.9.1996 dhe nr. 170, datë 30.9.1997 të Komisionit të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (KKKP), Tiranë, është vendosur kompensimi fizik i trashëgimtarëve duke i kompensuar me një sipërfaqe prej 1070 m², duke qenë se trualli në pronësi të trashëgimtarëve ishte i zënë nga ish-uzina elektromekanike.

2. Drejtori i Përgjithshëm i Agjencisë së Kthimit dhe Kompensimit të Pronave (AKKP), me vendimin nr. 480, datë 27.11.2007 ka vendosur: “Konstatimin e pavlefshmërisë absolute të vendimeve nr. 562, datë 20.5.1996, nr. 705, datë 30.9.1996 dhe nr. 170, datë 30.9.1997 të KKKP-së Tiranë; kthimin e palëve në gjendjen e mëparshme dhe rivendosjen në vend të të drejtave të shkelura”. Kjo procedurë u bazua në nenet 16 dhe 18 të ligjit nr. 9235, datë 29.7.2004 “Për kthimin dhe kompensimin e pronës”.

3. Kërkuesit ngritën padi kundër vendimit të Drejtorit të Përgjithshëm të AKKP-së në Gjykatën e Rrethit Gjyqësor Tiranë e cila, me vendimin nr. 7086, datë 25.7.2008, ka vendosur: “Pranimin e padisë; shfuqizimin tërësisht të vendimit nr. 480, datë 27.11.2007”.

4. Gjykata e Apelit Tiranë, me vendimin nr. 241, datë 15.2.2010 ka vendosur: “Ndryshimin e vendimit nr. 7086, datë 25.7.2008 të Gjykatës së Rrethit Gjyqësor Tiranë dhe rrëzimin e padisë”.

5. Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, në dhomë këshillimi, me vendimin nr. 00-2012-1554, datë 28.6.2012, ka vendosur: “Mospranimin e rekursit të paraqitur nga kërkuesit”.

6. **Kërkuesit** i janë drejtuar Gjykatës Kushtetuese (Gjykata) duke pretenduar se ndaj tyre është zhvilluar një proces i parregullt ligjor në Gjykatën e Lartë, gjatë shqyrtimit të rekursit, pasi:

6.1 Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë nuk ka marrë në shqyrtim shkaqet e rekursit, të cilat ishin të tilla që duheshin shqyrtuar në seancë gjyqësore. Këto shkaqe nuk janë përmendur as formalisht në vendimin e

Kolegjit;

6.2 Kompetenca e Drejtorit të Përgjithshëm të AKKP-së për të shfuqizuar vendimet e KKKP-së, tashmë në fuqi prej vitesh, është antikushtetuese, bazuar në vendimet nr. 27, datë 26.5.2010 dhe nr. 43, datë 6.10.2011 të Gjykatës Kushtetuese. Këto vendime kanë shfuqizuar nenet e ligjit përkatës që parashikojnë kompetencën e Drejtorit të Përgjithshëm të AKKP-së për të rishikuar vendimet e KKKP-së të formës së prerë;

6.3 Për marrjen e vendimeve, objekt kundërshtimi, AKKP-ja i është referuar Kodit të Procedurave Administrative, i cili ka hyrë në fuqi në vitin 1999, ndërkohë që vendimet e KKKP-së janë marrë në vitet 1996 dhe 1997;

6.4 Drejtori i Përgjithshëm i AKKP-së, në procedurën e ndjekur, nuk ka respektuar as kriteret minimale të procesit të rregullt ligjor, pasi nuk janë njoftuar të gjithë bashkëpronarët për procedurën e nisur dhe as pretendimet me shkrim të kërkuarve nuk janë marrë në shqyrtim.

7. **Subjekti i interesuar**, AKKP-ja ka paraqitur me shkrim prapësimet si vijon:

7.1 Vendimi nr. 00-2012-1554, datë 28.6.2012 i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë është një vendim i drejtë dhe i bazuar në ligjin material dhe procedural. Kërkuarët nuk kanë paraqitur asnjë fakt për të vërtetuar se jemi në kushtet e shkeljeve të rënda të normave ligjore, materiale dhe procedurale, sipas nenit 472 e vijues të KPC-së;

7.2 Vendimet e Gjykatës Kushtetuese kanë fuqi prapavepruese vetëm ndaj çështjeve që shqyrtohen nga gjykatat derisa vendimet e tyre nuk kanë marrë formë të prerë. Kjo fuqi prapavepruese nuk gjen zbatim në rastin konkret pasi vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë, i dhënë në datën 15.2.2010, kishte marrë formë të prerë në datën 26.5.2010 kur është shpallur vendimi nr. 27, datë 26.5.2010 i Gjykatës Kushtetuese.

II

Vlerësimi i Gjykatës

A. Për pretendimin e cenimit të standardit të arsytimit të vendimit gjyqësor

8. Kërkuarët kanë parashtruar se në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë shkaqet e rekursit nuk janë paraqitur as formalisht dhe nuk janë marrë në shqyrtim, megjithëse ishin të tilla që duheshin shqyrtuar në seancë gjyqësore.

9. Gjykata rithekson se e drejta për një proces të rregullt ligjor, që i garantohet individit nga neni 42, 142/1 i Kushtetutës dhe neni 6 i KEDNJ-së, përfshin edhe të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar. Funkcioni i një vendimi të arsyetuar është t'u tregojë palëve që ato janë dëgjuar, si dhe u jep mundësinë atyre ta kundërshtojnë atë. Përveç kësaj, duke dhënë një vendim të arsyetuar, mund të realizohet vëzhgimi publik i administrimit të drejtësisë (*shih vendimet nr. 55, datë 18.12.2012; nr. 8, datë 28.2.2012; nr. 8, datë 16.3.2011 dhe nr. 25, datë 10.6.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

10. Në jurisprudencën e saj, Gjykata ka nënvizuar domosdoshmërinë e arsytimit të vendimeve gjyqësore, penale apo civile, si një garanci për procesin ligjor. Vendimi duhet të mbështetet vetëm mbi faktet që janë paraqitur gjatë procesit gjyqësor dhe duhet të përmbajë bazën ligjore mbi të cilën bazohet zgjidhja e mosmarrëveshjes, analizën e provave dhe mënyrën e zgjidhjes së mosmarrëveshjes. Arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Vendimi mund të kontrollohet nga një gjykatë më e lartë sipas procedurave përkatëse dhe, që kjo të jetë e mundur, duhet bërë arsyetimi i vendimit, në të cilin gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm, të cilat e kanë çuar në bërjen e një zgjedhjeje ndërmjet disa mundësive. Vendimet gjyqësore që japin gjykatat e të gjitha niveleve në përfundim të gjyqimit, përbëjnë aktin procedural kryesor të të gjithë procesit gjyqësor. Ato përmbledhin dhe finalizojnë përfundimisht qëndrimet që mban gjykata lidhur me çështjen në gjykim (*shih vendimet nr. 8, datë 16.3.2011; nr. 7, datë 9.3.2009 dhe nr. 23, datë 4.11.2008 të Gjykatës Kushtetuese*).

11. Vendimi gjyqësor në çdo rast duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre. Ato duhet të jenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të bazuara dhe të lidhura logjikisht, duke respektuar rregullat e mendimit të drejtë. Ato duhet të formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, i cili përjashton çdo kundërthënie ose kontradiksion të hapur ose të fshehtë. Këto argumente duhet të jenë gjithashtu të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese. Konkluzionet e pjesës arsyetuese duhet të bazohen jo vetëm në aktet ligjore, por edhe në parimet dhe rregullat që karakterizojnë mendimin e shëndoshë e logjik (*shih vendimet nr. 55, datë 18.12.2012; nr. 20,*

datë 13.4.2012 dhe nr. 38, datë 30.12.2010 të Gjykatës Kushtetuese).

12. Megjithatë, Gjykata e ka vlerësuar zbatimin e këtij parimi rast pas rasti, në varësi të rrethanave konkrete të çështjes, duke analizuar nëse vendimet gjyqësore të kundërshtuara e kanë përmbushur në mënyrë të mjaftueshme detyrimin për arsyetimin e vendimeve të tyre. Gjykata vë në dukje se ajo e vlerëson arsyetimin e një vendimi gjyqësor vetëm në kuadrin e përmbushjes ose jo të standardeve të mësipërme të cilat garantojnë të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar dhe nuk është detyrë e saj të analizojë provat dhe faktet ku është bazuar gjykata për zgjidhjen e çështjes së themelit. Kjo mbetet detyrë funksionale e gjykatave të juridiksionit të zakonshëm. Në vlerësimin e Gjykatës nuk mjafton që arsyetimi të jetë formalisht i pranishëm në kuptimin grafik dhe strukturor, pasi kjo do ta bënte atë thjesht fiktiv. Arsyetimi duhet domosdoshmërisht të plotësojë kriteret minimale ligjore të përcaktuara dhe të mos ketë të meta të tilla serioze që cenojnë standardin e vendimit gjyqësor të arsyetuar (*shih vendimin nr. 55, datë 18.12.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

13. Neni 310/1 i KPC-së parashikon se vendimi i gjykatës duhet të përmbajë hyrjen, pjesën përshkruuese-arsyetuese dhe pjesën urdhëruese, duke përcaktuar, në paragrafët e tjerë, elementet që duhet të përmenden në secilën prej këtyre pjesëve. Ndërsa për gjykimin në Gjykatën e Lartë, KPC-ja sanksionon se rekursi, ndër të tjera, duhet të përmbajë shkaqet për të cilat kërkohet prishja e vendimit, duke iu referuar normave ligjore mbi të cilat mbështetet (neni 475/ç) dhe se shqyrtimi i çështjes në kolegjet seleksionuese konsiston në një vlerësim të këtyre shkaqeve. Nëse rekursi bëhet për shkaqe të ndryshme nga ato që i lejon ligji, ai nuk pranohet dhe mospranimi i tij vendoset nga kolegji i Gjykatës së Lartë, në dhomën e këshillimit (neni 480).

14. Nga parashikimet e dispozitave të KPC-së të lartpërmendura, si dhe bazuar në veçoritë e gjykimit në Gjykatën e Lartë dhe në praktikën e saj, Gjykata çmon se në funksion të realizimit të vëzhgimit publik të administrimit të drejtësisë dhe të aksesit në gjykatë, brenda kuadrit të procesit të rregullt ligjor, përmbajtja e vendimit duhet të plotësojë kriteret e përcaktuara nga dispozitat ligjore përkatëse dhe ato të elaboruara nga jurisprudenca kushtetuese e konsoliduar.

15. Në rastin konkret, Gjykata vëren se vendimi i mospranimit i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë përmban, në pjesën hyrëse të tij, objektin e padisë, disponimet e gjykatës së shkallës së parë dhe asaj të apelit dhe faktin se kundër vendimit të kësaj të fundit është paraqitur rekurs nga kërkuesit, por nuk përmban shkaqet që këta kanë parashtruar në rekurs. Ndërsa në pjesën arsyetuese, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë është mjaftuar me përfundimin se rekursi i paraqitur nuk përmban shkaqe nga ato që parashikon neni 472 i KPC-së duke vendosur, në pjesën urdhëruese, mospranimin e tij. Pra, Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, pavarësisht se në vendim nuk paraqet cilat janë shkaqet e kundërshtimit të vendimit të apelit, ka arritur të bëjë një proces vlerësimi të tyre nëpërmjet të cilit ka arritur në konkluzionin e shprehur në dispozitiv.

16. Gjykata, nisur dhe nga sa u argumentua më lart dhe duke iu referuar jurisprudencës së saj, çmon gjithashtu se, *prima facie*, mosparaqitja, në vendimin e Kolegjit Civil, e shkaqeve të parashtruara nga kërkuesi në rekurs, krijon dyshime edhe mbi cenimin e të drejtës së ankimit efektiv, si dhe të të drejtës për t'u dëgjuar, të pretenduara nga kërkuesi. Në këtë këndvështrim, pasqyrimi i shkaqeve të rekursit në pjesën hyrëse të vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë përbën një element të domosdoshëm dhe të rëndësishëm të tij, i cili nuk ka thjesht karakter formal në përmbajtjen e vendimit gjyqësor (*shih vendimet nr. 15, datë 19.4.2013 dhe nr. 3, datë 19.2.2013 të Gjykatës Kushtetuese*).

17. Nga analiza në tërësi e vendimit, Gjykata vlerëson se, për shkakun e lartpërmendur, rrjedha logjike e përdorur në vendim nuk rezulton e qartë dhe e kuptueshme dhe se argumentet e pjesës hyrëse nuk janë të lidhura logjikisht me pjesën arsyetuese dhe atë urdhëruese. Ato nuk formojnë një përmbajtje koherente brenda vendimit, çka bën që arsyetimi të mos ketë një harmoni të brendshme. Për rrjedhojë, Gjykata çmon se mungesa e paraqitjes së shkaqeve të parashtruara në rekurs, në vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, përbën një të metë, të pakapërcyeshme, të përmbajtjes së vendimit dhe të arsyetimit të gjykatës, duke krijuar dyshime, ndër të tjera, edhe për realizimin efektiv të së drejtës së aksesit në gjykatë nga ana e kërkuesve.

B. Për pretendimet e tjera

18. Duke iu referuar arsyetimit më sipër, (*par. 17*), dyshimit për realizimin efektiv të së drejtës së aksesit në gjykatë nga ana e kërkuesve, Gjykata thekson se është detyrë e Gjykatës së Lartë të bëjë të mundur realizimin efektiv të së drejtës së aksesit, pa lënë shkas për ekuivoke në lidhje me marrjen në shqyrtim dhe vlerësimin e pretendimeve të kërkuesve nga ana e saj.

19. Gjykata, referuar natyrës së gjykimit kushtetues të kërkesave individuale, rikonfirmon qëndrimin se kontrolli i respektimit të standardeve kushtetuese për një proces të rregullt ligjor, është funksion edhe i

gjykatave të zakonshme, për më tepër i Gjykatës së Lartë. Raporti ndërmjet juridiksionit kushtetues dhe juridiksionit të gjykatave të zakonshme, kur është rasti i shqyrtimit nga ana e kësaj Gjykate të kërkesave individuale, në bazë të nenit 131/f të Kushtetutës, udhëhiqet nga parimi i subsidiaritetit (komplementaritetit). Një qëndrim i ndryshëm do ta kthente Gjykatën Kushtetuese në një instancë të zakonshme, gjë që nuk është funksioni i saj (*shih vendimet nr. 19 datë 2.4.2012 dhe nr. 4, datë 28.2.2006 të Gjykatës Kushtetuese*).

20. Si përfundim, nisur nga sa më sipër, Gjykata vlerëson se vendimi i mospranimit të rekursit i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, objekt shqyrtimi, nuk ka respektuar standardin kushtetues të arsyetimit të vendimeve gjyqësore. Për rrjedhojë, pretendimi i kërkuarit në këtë aspekt është i bazuar dhe duhet pranuar.

PËR KËTO ARSYE,

Gjykata Kushtetuese e Republikës së Shqipërisë, në mbështetje të nenit 131, shkronja “f” dhe nenit 134, pika 1, shkronja “g” të Kushtetutës, si dhe të neneve 72 e vijues të ligjit nr. 8577, datë 10.2.2000 “Për organizimin dhe funksionimin e Gjykatës Kushtetuese të Republikës së Shqipërisë”, njëzëri,

VENDOSI:

- Pranimin e kërkesës.
- Shfuqizimin e vendimit nr. 00-2012-1554, datë 28.6.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë.
- Dërgimin e çështjes për rishqyrtim në Gjykatën e Lartë.

Ky vendim është përfundimtar, i formës së prerë dhe hyn në fuqi ditën e botimit në Fletoren Zyrtare.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Vitore Tusha, Vladimir Kristo, Gani Dizdari, Fatmir Hoxha, Altina Xhoxhaj, Sokol Berberi, Besnik Imeraj

MENDIM PARALEL

Në çështjen me kërkuar Bledar Lasku etj., ndonëse ndajmë të njëjtin mendim me vendimin e shumicës për shfuqizimin si të papajtueshëm me Kushtetutën të vendimit nr. 00-2012-1554, datë 28.6.2012 të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë (dhomë këshillimi), nuk pajtohemi me të lidhur me arsyet mbi të cilat e mbështet vendimin e saj.

1. Gjykata Kushtetuese, në jurisprudencën e saj, të drejtën për të pasur një vendim gjyqësor të arsyetuar e ka konsideruar pjesë përbërëse dhe të pandarë të së drejtës për një proces të rregullt ligjor, në kuptim të neneve 42, 142/1 të Kushtetutës dhe nenit 6 të KEDNJ-së.

2. Gjykata është shprehur se arsyetimi i vendimeve është element thelbësor i një vendimi të drejtë. Siç pranon edhe shumica në vendimin e saj, funksioni i një vendimi të arsyetuar është t’u tregojë palëve që ato janë dëgjuar duke iu dhënë njëkohësisht mundësinë ta kundërshtojnë atë. Vendimi mund të kontrollohet nga një gjykatë më e lartë sipas procedurave përkatëse (në rastin në fjalë nga Gjykata Kushtetuese) dhe, që kjo të bëhet e mundur, duhet bërë arsyetimi i vendimit në të cilin gjyqtari tregon me qartësi faktet dhe ligjin e zbatueshëm dhe arsyet që e kanë shtyrë për të bërë zgjedhjen ndërmjet disa mundësive. Para së gjithash, ai duhet t’i japë përgjigje të gjitha pretendimeve të palëve në proces, pavarësisht se në kuptimin kushtetues një përgjigje e detajuar nuk është në çdo rast e domosdoshme (*shih vendimet nr. 7, datë 9.3.2009; nr. 8, datë 16.3.2011 të Gjykatës Kushtetuese*).

3. Më tej, Gjykata ka theksuar se vendimi gjyqësor duhet të jetë logjik, i rregullt në formë dhe i qartë në përmbajtje. Në tërësinë e tij ai duhet konsideruar si një unitet, në të cilin pjesët përbërëse janë të lidhura ngushtësisht mes tyre duke qenë në shërbim dhe funksion të njëra-tjetrës. Argumentet e pjesës arsyetuese duhet të jenë të mjaftueshme për të mbështetur dhe pranuar pjesën urdhëruese (*shih vendimet nr. 20, datë 13.4.2012, nr. 55, datë 18.12.2012 të Gjykatës Kushtetuese*).

4. Shumica, ndonëse me të drejtë i referohet në vendim nenit 310/1 të Kodit të Procedurës Civile, sipas të cilit vendimi i gjykatës duhet të përmbajë hyrjen, pjesën përshkruese-arsyetuese dhe pjesën urdhëruese, në vlerësimin e saj bën një shprehje formale jo vetëm të këtyre elementeve përbërëse të një vendimi gjyqësor, por njëkohësisht anashkalon, në mënyrë të njëanshme, jurisprudencën e kësaj Gjykate referuar më lart.

5. Konkretisht, shumica e mbështet arsyetimin e saj për shfuqizimin e vendimit në fjalë të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, vetëm në konstatimin e faktit se në pjesën hyrëse të tij nuk janë pasqyruar shkaqet

për të cilat rekursuesit kanë kërkuar shfuqizimin e vendimit të Gjykatës së Apelit Tiranë. Sipas shumicës, një mangësi e tillë krijon dyshime mbi cenimin e të drejtës së ankimit efektiv dhe të së drejtës për t'u dëgjuar.

6. Megjithëse vendimit të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë i mungon pjesa arsyetuese, pra vlerësimi i pretendimeve të kërkuarve, qoftë dhe në mënyrë të përmblodhur, dhe qëndrimi që mban ky Kolegj për secilin prej tyre, shumicës i "intereson" vetëm paraqitja formale (ndonëse e nevojshme) e këtyre pretendimeve në pjesën hyrëse të vendimit. Sipas saj (shumicës) pikërisht mospasqyrimi i tyre është i mjaftueshëm për të konstatuar cenimin e standardit kushtetues të arsyetimit të vendimit.

7. Në vlerësimin tonë, një qëndrim i tillë, megjithëse shërben për të ndrequr një mangësi në formulimin e vendimeve nga kolegjet e Gjykatës së Lartë, është skematik dhe i padobishëm, pa u shoqëruar me vlerësimin e pjesës më të rëndësishme të vendimit gjyqësor, ajo që quhet pjesa përshkruuese-arsyetuese e tij. Mbi të gjitha, ky qëndrim nuk u shërben aspak kërkuarve, të cilët pretendimet e tyre për proces të parregullt ligjor i lidhin me cenimin e të drejtave të tyre kushtetuese. Këtu qëndron, në këndvështrimin tonë, karakteri formal i vendimmarrjes së shumicës e cila, ndonëse nga njëra anë kënaq pretendimin e kërkuarve për shfuqizimin e vendimit në fjalë të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, nga ana tjetër, dhe që është më e rëndësishme, nuk i jep përgjigje pretendimeve me natyrë ligjore dhe kushtetuese të tyre. Pyetja që shtrohet në këtë rast është: A e përmbush standardin e arsyetimit një vendim i pritshëm i Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë i plotësuar tashmë, në formë, me parashtrimin e pretendimeve të kërkuarve? Mendojmë se jo.

8. Kërkuarët kanë pretenduar, para Gjykatës së Lartë, se Gjykata e Apelit Tiranë ka zhvilluar ndaj tyre një proces të parregullt ligjor sepse, duke vendosur ndryshimin e vendimit të gjykatës së shkallës së parë dhe rrëzimin e padisë së ngritur prej tyre, nuk ka marrë në konsideratë vendimmarrjen e Gjykatës Kushtetuese e cila, në momentin e shqyrtimit të çështjes, e kishte shpallur si antikushtetuese të drejtën e Drejtorit të Përgjithshëm të Agjencisë të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave për të rishikuar vendimet e formës së prerë të ish-Komisioneve të Kthimit dhe Kompensimit të Pronave. Sipas tyre, vendimet e Gjykatës Kushtetuese kanë fuqi prapavepruese për çështjet që janë në shqyrtim. Duke mos marrë përgjigje lidhur me këtë pretendim me natyrë kushtetuese, kërkuarët e konsiderojnë procesin e zhvilluar në Gjykatën e Lartë si të parregullt përderisa edhe vendimi i Kolegjit është i paarsyetuar. Ky është shkaku kryesor përse ata kërkojnë shfuqizimin e vendimit në fjalë të Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, si të paarsyetuar, dhe deklarimin e tij si të papajtueshëm me Kushtetutën. Atyre nuk u intereson forma e vendimit të Kolegjit, por përmbajtja e tij.

9. Gjithashtu, kërkuarët kanë pretenduar në kërkesën e tyre drejtuar kësaj Gjykate, se Kolegji Civil i Gjykatës së Lartë, duke mos e kaluar çështjen për shqyrtim në seancë gjyqësore, u ka cenuar të drejtën e ankimit efektiv dhe të aksesit, në kuptim të neneve 42 dhe 43 të Kushtetutës, përderisa vendimi i Gjykatës së Apelit Tiranë, duke ndryshuar vendimin e gjykatës së shkallës së parë, e cila kishte pranuar padinë e ngritur prej tyre, ka vendosur rrëzimin e saj. Në kushtet e dy vendimeve diametralisht të kundërta lidhur me themelin e çështjes, sipas tyre, bëhej i domosdoshëm shqyrtimi i çështjes në seancë gjyqësore.

10. Nga kjo pikëpamje mendojmë se, në situata të tilla, ndonëse nga kjo Gjykatë nuk mund t'u kërkohej Kolegjeve të Gjykatës së Lartë kalimi i çështjes në seancë gjyqësore, pasi kjo është pjesë e juridiksionit të tyre, ajo që mund të konstatohet pa hezitim është fakti që kërkuarve, duke mos marrë përgjigje për pretendimet e tyre, u është mohuar e drejta e ankimit në kuptimin substancial, e parashikuar në nenin 43 të Kushtetutës dhe, në këtë kuptim, kërkesa e tyre është e bazuar dhe duhet pranuar. Këto janë arsyet që, sipas këndvështrimit tonë, e bëjnë të cenueshëm, në kuptimin kushtetues, vendimin e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë, i cili, si i tillë, nuk plotëson standardin e arsyetimit të vendimit.

11. Një riformulim i vendimit nga ana e Kolegjit Civil të Gjykatës së Lartë në linjën e kërkuar nga shumica e kësaj Gjykate, përveç formalizmit, nuk përmbush pritshmëritë e kërkuarve, të cilët në këto rrethana mund t'i drejtohen përsëri Gjykatës Kushtetuese lidhur me cenimin e të drejtës për një proces të rregullt ligjor në aspektet e pretenduara dhe të mbetura pa përgjigje.

Anëtarë: Bashkim Dedja (kryetar), Vladimir Kristo, Altina Xhoxhaj